

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 301/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti *A., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. H. D., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 288/2010 z 20. apríla 2011 a takto*

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti *A., s. r. o.*, odmieta z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti *A., s. r. o.* (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 288/2010 z 20. apríla 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľka uplatnila satisfakčnú žalobu o ochranu dobrej povesti právnickej osoby podanú Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) proti Ing. P. L. ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“ alebo v citáciách aj „odporca“) a domáhala sa primeraného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do jej dobrej povesti. Žalovaný, proti ktorému žaloba sťažovateľky smerovala, bol jej spolupracovníkom. Sťažovateľka svoj nárok preukazovala emailovými správami, ktoré žalovaný zasielal jej ďalším spolupracovníkom a ktoré podľa sťažovateľky obsahovali invektívy a ohovárania vykresľujúce jej činnosť tak, že ju znevažovali a deštruovali štruktúru obchodnej spoločnosti.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 99/2007 z 10. júna 2010 návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Ustálil, že emailové správy boli posielané žalovaným, avšak tieto správy podľa okresného súdu neboli spôsobilé objektívne ohroziť dobré meno právnickej osoby (sťažovateľky) tým, že by došlo k zníženiu vážnosti jej postavenia. Okresný súd považoval inkriminované správy za kritiku na adresu sťažovateľky (teda obchodnej spoločnosti) vyslovenú jej spolupracovníkom (žalovaným), ktorý o svojom názore informuje ostatných spolupracovníkov. V konaní nemal okresný súd za preukázané, že by účelom týchto správ mala byť snaha zasiahnuť do vnútornej štruktúry obchodnej spoločnosti sťažovateľky jej deštruovaním alebo iniciovať odchod spolupracovníkov do inej obchodnej spoločnosti. Konanie žalovaného predstavovalo podľa okresného súdu iba kritiku sťažovateľky, a preto ho nepovažoval za nebezpečné v tom smere, že by v predstavách tretích osôb mohlo spôsobiť skreslený názor na sťažovateľku. Sťažovateľka sa proti označenému prvostupňovému rozsudku v zákonom ustanovenej lehote odvolala namietajúc najmä jeho nedostatočné odôvodnenie.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením prijal na ďalšie konanie a aby vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka taktiež navrhuje, aby jej bola priznaná úhrada trov konania, ktoré jej vznikli v konaní o jej sťažnosti pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd

zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny *každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...*

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podľa sťažovateľky už prvostupňový rozsudok okresného súdu trpel zásadnou vadou, ktorou bolo nedostatočné vysvetlenie, prečo by mali byť vyjadrenia žalovaného proti

sťažovateľke považované za „kritiku“, ktorá nepredstavuje zásah do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Rovnaký nedostatok vyčíta sťažovateľka aj napadnutému rozsudku krajského súdu. Podľa sťažovateľky tým krajský súd „prehliadol dôvody odvolania, námietskou sťažovateľa (odvolateľa), prečo zo strany žalovaného má ísť o kritiku, oprávnenú alebo neoprávnenú, nedával do príčinnej súvislosti s obsahom e-mailových správ, s ich pravdivosťou a vecnosťou sa vôbec nezaoberal“, navyše z napadnutého rozsudku krajského súdu ani nemá vyplývať, „na základe čoho súd dospel k záveru, prečo práve... (určité, pozn.) skutkové zistenia sú dôležité pre posúdenie predmetu sporu, ktorými dôkazmi je overená ich pravdivosť, ako zhodnotil ich dôležitosť a akou úvahou sa súd riadil...“.

Tieto, ako aj ďalšie námietky sťažovateľky, ktorým sa bude ústavný súd venovať neskôr, smerujú proti nasledujúcej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu:

«Krajský súd považuje dokazovanie vykonané súdom I. stupňa za tak dostatočné, že i v prípade, ak by sa napadnuté rozhodnutie hodnotilo ako nie celkom zodpovedajúco odôvodnené, poskytovali by vykonané dôkazy (procesnými stranami konkrétne a výslovne nespochybňované) dostatočný priestor pre meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu. V tomto smere je nutné zohľadniť aj ústavný princíp (direktív) včasného rozhodovania, keďže sa jedná o konanie vedené už od roku 2007 a tiež zdôraznenie povinnosti odvolacieho súdu akceptovať „vo výroku“ vecne správne I. stupňové rozhodnutie (znenie § 219 ods. 1 O. s. p. od novelizácie zákonom č. 384/2008 Z. z.) a oprávnenie odvolacieho súdu zrušiť rozhodnutie súdu I. stupňa len z taxatívne vymedzených dôvodov (§ 221 ods. 1 O. s. p.).

Elektronická pošta – maily odporcu boli adresované (prioritne) spolupracovníkom navrhovateľa, ktorí mali vedomosť o činnosti, vnútornej organizácii a štruktúre spoločnosti A. Ich obsahom neboli žiadne dovtedy neznáme tvrdenia, resp. hodnotiace súdy/závery. V tomto smere je nutné pripomenúť obsah široko medializovaných správ, ktoré časovo predchádzali posielanie sporných mailov. Aj keby sa prehliadol preukázateľne existujúci trestnoprávny rozmer konania osôb spojených s projektom A. v Českej republike, tak i vo vzťahu bezprostredne k subjektu navrhovateľa (t. j. v podmienkach Slovenskej republiky), už niekoľko mesiacov pred mailami odporcu boli verejne

a masovokomunikačnými prostriedkami prezentované všetky tvrdenia a hodnotiace závery uvádzané odporcom v elektronickej pošte. Osobitne je nutné poukázať na obsah televíznej relácie (vtedajšej) S. R., ktorá venovala projektu A. opakovane rozsiahly priestor. Z hľadiska posúdenia uplatňovaného nároku je pritom neopodstatnené, či neskôr bol navrhovateľ v spore s S., ohľadne ochrany dobrého mena právnickej osoby, úspešný. Ak odporca v podstate len zopakoval rozsiahlo zverejnené informácie, nemožno v jeho konaní vidieť reálne ohrozenie dobrej povesti navrhovateľa.

V súdnej veci je veľmi dôležitým (aj) spôsob činnosti navrhovateľa. Tento nie je podnikateľským subjektom, na aktivitách ktorého by „voľne“ sa podieľal bližšie neurčený okruh (predovšetkým fyzických) osôb. Stretnutia spoločnosti A. boli verejne neprístupné, zúčastniť sa ich mohla len osoba, ktorá zložila požadovanú (rozhodne nie nepodstatnú) finančnú čiastku a mala „náležité doporučenie“. Zároveň, pokiaľ navrhovateľ uplatnil nárok na ochranu dobrej povesti aj proti S. a v danom konaní bolo uzavreté poškodenie dobrého mena spoločnosti, je dôvodnou obrana odporcu, že v čase zasielania jeho mailov už nemožno predpokladať objektívne existujúce (i subjektívne navrhovateľom v inom konaní tvrdené) nenarušenie dobrej povesti spoločnosti A. Samotný právny zástupca navrhovateľa v dotknutom spore proti S. konštatoval, že navrhovateľ už nemá dobrú povest', ale má zlú povest', pričom uvedené dával do výlučnej príčinnej súvislosti s konaním S. a ani náznakom sa nezmienil aj o osobe odporcu a o nejakom jeho konaní. Obdobne sa vyjadroval aj v odvolaní proti rozhodnutiu súdu I. stupňa v dotknutom (inom) konaní.

V súvislosti s daným konaním – vec Okresného súdu Bratislava 4 sp. zn. 23 C/291/2006 – je pritom nutné zdôrazniť diametrálne rozličné vyjadrenia svedkov procesnej strany navrhovateľa v predmetnom konaní a v posudzovanej veci. Intenzita týchto rozdielov je tak výrazná, že vzbudzuje minimálne podozrenie z účelovej nepravdivosti tvrdení v jednom z týchto sporov, ktoré konanie hraničí až s nepravdivou svedeckou výpoveďou.

Podporujúcim záver okresného súdu o charaktere vyjadrení odporcu „len“ ako o kritike spoločnosti navrhovateľa, resp. jej predstaviteľov, je tiež to, že odporca k jednotlivým e-správam pripojil aj stanoviská „protistrany“, resp. reagoval na verejné vystúpenia predstaviteľov navrhovateľa. Dával teda adresátovi správy priestor vytvoriť si vlastný názor na ním predložený záver alebo tvrdenie. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje

na motív konania odporcu, odhliadnuc od toho, že tento nie je právne osobitne významný, rovnako v postupe navrhovateľa proti odporcovi je možné nájsť viacero krokov, ktorých motiváciou je určitá odplata za jeho postoje a názory prejavené proti spoločnosti A. alebo proti jej vedeniu. Zároveň z jednotlivých čiastkových tvrdení a návrhov navrhovateľa je zrejmé, že jeho zámerom je získať od odporcu odškodnenie za „odliv spolupracovníkov, či časti kapitálu“, ktorý nárok má však vyložene majetkový charakter. Nakoľko podmienky na preukázanie zodpovednosti odporcu za prípadný ušlý zisk navrhovateľa alebo za jeho „štandardnú“ škodu sú značne náročnejšie, ako len jednoduché tvrdenie o poškodení dobrej povesti (a tým aj nárokovanie nemajetkovej ujmy), navrhovateľ do určitej miery účelovo zvolil uplatňovaný postup prostredníctvom posudzovaného návrhu. Totožný záver je možné vysloviť aj vo vzťahu k navrhovateľom opakovane naznačovanému porušeniu „zákazu konkurencie“ zo strany odporcu.»

Uvedená časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vykazuje okrem námietky nedostatočného vysvetlenia, prečo konanie žalovaného považuje za kritiku, podľa názoru sťažovateľky aj iné nedostatky, pričom sťažovateľka poukazuje na to, že «*Krajský súd v Žiline uviedol, že v súdnej veci je veľmi dôležitý spôsob činnosti navrhovateľa, spochybnil čistotu podnikania sťažovateľa, keď do popredia dal existujúci trestnoprávny rozmer konania osôb spojených s projektom A. v Českej republike, čo má podľa Krajského súdu v Žiline i vo vzťahu bezprostredne k subjektu navrhovateľa v podmienkach Slovenskej republiky, Krajský súd v Žiline ustálil, že v čase zasielania mailov žalovaným už sťažovateľ (v konaní žalobca) nemal dobrú povesť, ale povesť zlá. Toto svoje tvrdenie oprel o súdne konanie vedené medzi sťažovateľom a S., v ktorom bolo uzavreté poškodenie dobrého mena spoločnosti – sťažovateľa, v ktorom sa sťažovateľ ani náznakom nezmiene o osobe žalovaného a o nejakom jeho konaní. Krajský súd v Žiline ďalej uviedol, že všetky tvrdenia a hodnotiace závery uvádzané žalovaným v elektronickej pošte boli prezentované už niekoľko mesiacov pred mailami žalovaného verejne a masovokomunikačnými prostriedkami. Krajský súd v Žiline na str. 4 ustálil, že je zrejmé, že zámerom sťažovateľa podanou žalobou bolo získať od žalovaného odškodnenie za „odliv spolupracovníkov“ a výpovede svedkov zhodnotil za hraničiace s nepravdivou svedeckou výpoveďou (str. 4 rozsudku).*

Odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline neobsahuje v žiadnom smere vysvetlenie, na základe čoho dospel k záveru, že práve tieto skutočnosti sú pravdivým skutkovým základom pre posúdenie veci, akými dôkazmi boli tieto skutočnosti preukázané, tieto dôkazy nehodnotil jednotlivito ani v príčinnej súvislosti. Sťažovateľ musí uviesť, že tieto skutočnosti nie sú pravdivé, neboli absolútne preukázané dokazovaním pred súdom I. stupňa a ich „hodnotenie“ súdom odvolacím je vytrhnuté z kontextu.».

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu „neposkytuje komfortné a rozumné vysvetlenie skutkového stavu“.

Podľa § 55 zákona o ústavnom súde vychádza ústavný súd v konaní o sťažnosti zo skutkových zistení urobených v predchádzajúcich konaniach, ak sa nerozhodne inak.

Úlohou ústavného súdu nie je posúdiť, či každý jednotlivý dôkaz bol krajským súdom samostatne riadne vyhodnotený, resp. opätovne posúdiť pravdivosť informácií alebo správnosť zisteného skutkového stavu. Úloha ústavného súdu daná jeho právomocou sa obmedzuje iba na posúdenie, či je napadnutý rozsudok krajského súdu ústavne konformne odôvodnený a či nevykazuje známky svojvôle.

Ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné uviesť, že do práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka možno zasiahnuť (podobne ako do osobnostných práv fyzických osôb podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) jednak skutkovými tvrdeniami, ale tiež aj neprimeranými hodnotiacimi úsudkami. Ide spravidla o nepravdivé skutkové tvrdenia a o také hodnotiace úsudky, ktorým chýba akýkoľvek skutkový základ, pričom v oboch prípadoch musí ísť o tvrdenia majúce difamačný charakter. To znamená, že tvrdenie musí byť objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby (II. ÚS 211/08).

Jedným z podstatných prvkov argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku bolo to, že v konaní žalovaného, ktorý v podstate len zopakoval rozsiahlo zverejnené informácie, nemožno vidieť reálne ohrozenie dobrej povesti sťažovateľky, pričom ústavný

súd nepovažuje tento záver za arbitrárny. Krajský súd uviedol dôvody, prečo sťažovateľka nepoživala v rozhodujúcom čase „dobrú povest“, a taktiež, ako vyplýva z citovaných častí napadnutého rozsudku, rozsiahlo odôvodnil, z ktorých skutkových zistení okresného súdu vychádzal a akými úvahami dospel ku svojim záverom, poukazujúc pritom aj na obsah emailových správ žalovaného, v ktorých mal sám uvádzať aj vyjadrenia sťažovateľky spôsobom umožňujúcim ich príjemcovi urobiť si vlastný názor, ako aj na vnútornú organizáciu fungovania obchodnej spoločnosti sťažovateľky a podobne. Význam iného súdneho konania (označovaného v citovanej časti rozhodnutia ako spor medzi sťažovateľkou a vtedajšou S.) posúdil vo vzťahu k času, keď boli emailové správy odoslané, a preto nemohol mať prípadný výsledok tohto súdneho konania vplyv na posúdenie týchto správ. Zároveň poukázal aj na snahu sťažovateľky uplatniť si prostredníctvom nároku na primerané finančné zadostučinenie aj taký druh majetkovej ujmy, ktorá by mala byť uplatnená prostredníctvom iného právneho nároku a s ktorým sú spojené vyššie požiadavky na unesenie dôkazného bremena (nárok na náhradu škody vrátane ušlého zisku). Krajský súd tak svoj potvrdzujúci rozsudok podporil viacerými konzistentnými úvahami smerujúcimi k tomu istému záveru a podporujúcemu presvedčivosť rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu tak krajský súd svoje rozhodnutie ako celok odôvodnil ústavne konformným spôsobom a rozhodnutie nejaví ani znaky svojvoľnosti.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2012